

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/8/2022
Identifikačné číslo spisu: 1112241495
Dátum vydania rozhodnutia: 23.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1112241495.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ Ing. S. H., nar. XX. Z. XXXX, s trvalým pobytom D. - R., W. XXXX/XX, 2/ Mgr. O. H., rod. H., nar. XX. M. XXXX, s trvalým pobytom D. - Y., O. XXX/XX, 3/ Mgr. U. V., rod. H., nar. XX. M. XXXX, s trvalým pobytom D., Z. Y. XXXX/XX, (pôvodne Viliam Turan TURANCAR, s miestom podnikania Nitra, Bratislavská 29/466, IČO: 22 679 057), proti žalovanému Wüstenrot poisťovňa, a.s. Bratislava, Karadžičova 17, IČO: 31 383 408, zastúpenému SEDLAČKO & PARTNERS, Bratislava, Štefánikova 8, o zaplatenie 1722,90 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/138/2018-144 z 5. februára 2019, takto

rozhodol:

Dovolací súd pokračuje v konaní s dedičmi žalobcu 1/ Ing. S. H., nar. XX. Z. XXXX, s trvalým pobytom D. - R., W. XXXX/XX, 2/ Mgr. O. H., rod. H., nar. XX. M. XXXX, s trvalým pobytom D. - Y., O. XXX/XX, 3/ Mgr. U. V., rod. H., nar. XX. M. XXXX, s trvalým pobytom D., Z. Y. XXXX/XX.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 30Cb/73/2013-95 z 13. februára 2018 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/138/2018-144 z 5. februára 2019 z r u š u j e a v e c v r a c i a Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom pre zmeškanie 30Cb/73/2013-95 z 13. februára 2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.722,90 eur s úrokom z omeškania v sadzbe 9% ročne zo sumy 1.722,90 eur od 25. apríla 2012 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku a súčasne rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. V odôvodnení rozsudku, s poukazom na § 274 a 275 CSP uviedol, že sa rozsudok pre zmeškanie nevydáva po štandardnom vykonaní dokazovania ani po právnom posúdení veci, preto odôvodnenie rozsudku obsahuje len stručnú identifikáciu procesného nároku a právny dôvod vydania rozsudku pre zmeškanie. Súd teda v odôvodnení uvedie, čoho sa žalobca svojou žalobou domáhal, ďalej splnenie predpokladov podľa § 274 CSP, nie je však povinný v odôvodnení rozsudku

uvádzať hmotnoprávne posúdenie veci, ani citovať ustanovenie hmotného práva. Konštatoval, že z obsahu spisu mal za preukázané, že žalovanému bolo predvolanie na pojednávanie na deň 13. február 2018 o 12:00 hod. riadne doručené do elektronickej schránky žalovaného, pričom žalovaný svoju neúčast' na pojednávaní neospravedlnil včas a vážnymi okolnosťami. Poukázal na to, že na pojednávaní žalobca navrhol rozhodnúť podľa § 274 CSP rozsudkom pre zmeškanie žalovaného a žalobe vyhovieť v celom rozsahu. Súd mal za to, že sa jedná o žalobu o splnenie povinnosti podľa § 137 písm. a/ CSP a že sú splnené zákonné predpoklady v zmysle § 274 písm. a/ CSP a to, že žalovaný bol riadne a včas predvolaný na pojednávanie, pričom bol v predvolaní poučený o následku nedostavenia sa, vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a aj v zmysle písm. b/ tohto ustanovenia. Zdôraznil, že je povinnosťou strán aktívne sa podieľať na konaní a procesnou sankciou za pasivitu žalovaného je strata sporu vo forme zamietavého kontumačného rozsudku. Uzavrel, že rozhodnutie sporu rozsudkom pre zmeškanie žalovaného je pri splnení zákonných predpokladov obligatórne.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) odvolanie žalovaného rozsudkom č. k. 2Cob/138/2018-144 z 5. februára 2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením. Odvolací súd považoval námietku žalovaného, že mu súd nesprávnym postupom znemožnil, aby uskutočňoval mu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v celom rozsahu za nedôvodnú. V odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, že z predloženého spisu zistil, že bol žalovaný na pojednávanie konané dňa 13. februára 2018 o 12:00 hod. riadne a včas predvolaný, keď žalovanému bolo predvolanie doručené do elektronickej schránky dňa 22. januára 2018 o 8:45 hod. Ďalej odvolací súd konštatoval, že žalovaný spolu s predvolávkou obdržal aj poučenie o procesných právach a povinnostiach strán sporu, ktoré okrem iného obsahovalo aj poučenie o možnosti rozhodnúť vo veci rozsudkom pre zmeškanie. Odvolací súd mal ďalej za to, že aj keď je pravdou, že poučenie nebolo uvedené priamo v listine predvolania, ale bolo pripojené k predvolaniu v osobitnej listine, podmienka, aby predvolanie obsahovalo poučenie, že ak sa žalovaný nedostaví na pojednávanie, súd rozhodne rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobe vyhovie, bola splnená. Výslovil názor, že poučenie bolo nespochybniteľne súčasťou predvolania, preto nemožno tvrdiť, že žalovaný o tomto následku nevedel, resp. že nebola dodržaná dikcia ustanovenia § 274 písm. a/ CSP. O trovách odvolacieho konania rozhodol s poukazom na §§ 396 ods. 1, 255 ods. 1 a 262 ods. 1 CSP a úspech žalobcu v odvolacom konaní v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Na základe žalovaným podaného dovolania, v ktorom jeho prípustnosť vyvodil z § 420 písm. f/ CSP Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3Obdo/67/2019 z 11. decembra 2019 dovolanie odmietol a rozhodol, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Dovolateľ v dovolaní vadu prípustnosti videl v tom, že odvolací súd, v rozpore so zákonom, vyhodnotil podmienky na vydanie kontumačného rozsudku ako splnené a tým, nielenže odňal možnosť konať pred súdom, ale súčasne mu znemožnil uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práv žalovaného na súdnu ochranu a spravodlivý proces. Dovolací súd dovoláciu námietku, že žalovaný nebol náležite poučený priamo „v predvolaní na pojednávanie“ tak, ako to vyžaduje zákon, ale iba v rámci osobitného (generálneho) poučenia, ktoré bolo iba samostatnou prílohou predvolania, vyhodnotil ako neopodstatnenú, stotožniac sa so záverom odvolacieho súdu, podľa ktorého poučenie bolo súčasťou predvolania na pojednávanie. Výslovil názor, že len preto, že v posudzovanej veci súd prvej inštancie rozdelil obsah predvolania v rámci tej istej elektronickej správy riadne a včas, nemožno vyhodnotiť ako procesné pochybenie, majúce za následok porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd uzavrel, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď na návrh žalobcu vydal rozsudok pre zmeškanie.

4. Na základe ústavnej sťažnosti žalovaného Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č. k. III. ÚS 339/2021-38 z 12. novembra 2021 rozhodol, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Obdo/67/2019 z 11. decembra 2019 bolo porušené základné právo sťažovateľky (v tomto konaní žalovaného) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na

spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Obdo/67/2019 z 11. decembra 2019 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľke trovy konania 680,74 eur a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. V odôvodnení nálezu ústavný súd uviedol, že osobitným predpokladom rozsudku pre zmeškanie je to, že je následkom porušenia procesnej povinnosti strany sporu, no s tým, že strana musí byť o následkoch porušenia svojej povinnosti pred rozhodnutím rozsudkom pre zmeškanie osobitne poučená. Upriamil pozornosť na to, že osobitosť tohto poučenia nevyplýva len z toho, že poučenie o rozsudku pre zmeškania nie je súčasťou všeobecnej poučovacej povinnosti podľa § 160 Civilného sporového poriadku, ale i z toho, že takéto poučenie je potrebné urobiť osobitne, a to formálne kvalifikovaným spôsobom. Konštatoval, že pri oboch typoch rozsudku pre zmeškanie musí byť strana podľa § 274 písm. a) a § 278 písm. a) Civilného sporového poriadku poučená o možnosti rozhodnutia rozsudkom pre zmeškanie, a to v predvolaní na pojednávanie.

6. Vyslovil názor, že takouto formou osobitne kvalifikovaná poučovacia povinnosť nie je bezúčelná, keďže rozsudok pre zmeškanie má pre stranu rovnaké následky ako rozhodnutie, ktoré by bolo výsledkom štandardného postupu, v ktorom by boli zohľadnené všetky námietky sporových strán. Osobitná forma poučenia je predurčená osobitosťou zásahu vyvolaného formálnym, nie materiálnym rozhodnutím rozsudkom pre zmeškanie. Konštatoval ďalej, že výklad Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opomína to, že predvolanie na pojednávanie je osobitným, na rozdiel od všeobecného poučenia nielen čo sa týka formy, ale aj obsahu, zákonom upraveným úkonom súdu tak, ako to vyplýva z § 100 ods. 2 a 3 Civilného sporového poriadku, ktorý stanovuje formu a rozsah obsahu predvolania na pojednávanie. Zdôraznil, že aj keď Civilný sporový poriadok vo viacerých miestach upravuje obsah poučenia, len pri rozsudku pre zmeškanie v texte ustanovenia jasne zakotvuje, že poučenie musí byť súčasťou predvolania na pojednávanie. Výnimočnosť následku spočívajúca v rozhodnutí bez zohľadnenia skutkových a právnych námietok predurčuje výnimočnosť obsahu a formy poučenia o možnosti rozhodnutia rozsudkom pre zmeškanie.

7. Ďalej uviedol, že otázka, či poučenie o možnosti rozhodnutia rozsudkom pre zmeškanie môže byť aj v inom dokumente ako v zákonom predpokladanom, osobitne čo sa týka obsahu a formy inštitucionalizovanom úkone súdu (predvolaní podľa § 100 Civilného sporového poriadku) alebo na vyvolanie jeho účinkov, postačuje, že bude zaradené do osobitného, zákonom nepredpokladaného a súdnou praxou vytvoreného poučenia o procesných právach a povinnostiach strán sporu, je otázkou právneho posúdenia normy procesného práva obsiahnutej v § 274 písm. a) Civilného sporového poriadku. Ústavný súd sa nestotožnil s názorom najvyššieho súdu, ktorý v zhode s rozhodnutiami okresného a krajského súdu dospel k právnomu záveru, že poučenie môže byť obsiahnuté aj v inom úkone súdu ako v predvolaní na pojednávanie. Konštatoval, že takýto právny záver v Civilnom sporovom poriadku nemá žiadnu oporu. To, že takéto poučenie má byť obsiahnuté priamo v predvolaní, gramaticky nepochybne vyplýva z § 274 písm. a) Civilného sporového poriadku. To, že ide o v zásade jediné poučenie, ktoré musí byť vykonané takouto formou, je zrejmé i zo systematického výkladu, keďže žiadne ďalšie obligatórne poučenie súdu v civilnom spore okrem poučenia o oprávnom prostriedku nie je prísne viazané na úkon súdu, pri ktorom takéto poučenie musí byť urobené. Tento prístup zákona ku konštrukcii poučovacej povinnosti zodpovedá účelu rozsudku pre zmeškanie, ktorým je sankcionovanie strany za nedostavenie sa na pojednávanie v zásade najprísnejším procesným následkom spočívajúcim v strate sporu. Rovnako formálne prísny koncept kvalifikovanej formy poučenia je zrejmý aj pri rozsudku pre zmeškanie z dôvodu nevyjadrenia sa k žalobe podľa § 273 Civilného sporového poriadku, keď žalovaný musí byť o možnosti rozhodnutia rozsudkom pre zmeškania poučený formou do vlastných rúk doručeného uznesenia.

8. Uzavrel, že i keď by sa mohlo zdať, že takýto výklad, bazirujúci na forme poučenia, smeruje k formalistickému záveru výkladu procesnej normy, nie je tomu tak, keďže ide o výklad normy formálneho procesného práva, ktorý umožňuje vytvorenie takej konštrukcie skončenia sporu, ktorý nie

je výsledkom materiálneho vedenia sporu, ale záverom, ktorý sa prejavuje jeho formálnym vyriešením rozsudkom pre zmeškanie. Rozsudok pre zmeškanie môže byť v príkrom rozpore s výsledkom sporu, ktorý by bol dosiahnutý pri nevyužití tohto nekonsenzuálneho procesného odklonu. Formálny procesný odklon vyžaduje dôsledný výklad podmienok takéhoto procesného postupu, a aj preto musí vychádzať predovšetkým z gramatickej metódy výkladu zameranej na výslovné znenie ustanovenia zákona, ktoré takýto procesný odklon umožňuje. Preto je z pohľadu výkladu § 274 písm. a) Civilného sporového poriadku nevyhnutné dospieť k tomu, že poučenie o možnosti rozhodnutia rozsudkom pre zmeškanie musí byť súčasťou predvolania na pojednávanie, a nie akéhokoľvek iného úkonu súdu, ktorý v tomto ustanovení nie je, či priamo alebo nepriamo upravený.

9. Ďalej ústavný súd uviedol, že okresný súd rozhodol rozsudkom pre zmeškanie, hoci pri nahliadnutí na text poučenia o procesných právach a povinnostiach strán sporu tak, ako je obsiahnuté v spise, mu muselo byť zrejmé, že sťažovateľka nebola poučená o tom, že ak sa nedostaví na pojednávanie, rozhodne sa na návrh žalobcu rozsudkom pre zmeškanie, ktorým sa žalobe vyhovie.

10. Tento procesný postup viedol k tomu, že okresný súd sa nevysporiadal s vecnými námietkami sťažovateľky, a tak jej znemožnil procesné právo podať odvolanie, ktorým sťažovateľka mohla namietať či už skutkovú alebo právnu nesprávnosť rozsudku okresného súdu. Takýto zásah do procesných práv sa v podstate svojou mierou rovná akémukoľvek inému postupu, ktorý by sa prejavil nedostatočným vysporiadaním sa s rozhodujúcou argumentáciou žalovaného alebo nedôvodným odmietnutím jeho riadneho opravného prostriedku. Keďže žalovanému bolo nedôvodne znemožnené vecné prejednanie jeho sporu, došlo podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku v rovine podzákonného práva rozhodnutiami okresného a krajského súdu k nesprávnemu procesnému postupu, ktorým žalovanému bolo znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Základným procesným právom žalovanej strany v spore je to, aby bolo rozhodnuté po riadnom posúdení jej procesnej obrany. Keďže k náprave týchto pochybení nedošlo, hoci malo dôjsť v rozhodnutí najvyššieho súdu, došlo v dôsledku toho k porušeniu sťažovateľkou uvedených, obsahom v zásade zhodných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP, veta pred bodkočiarkou) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je dôvodné.

12. Podľa § 134 ods. 1 zák. č. 314/2018 Z. z. ak ústavný súd zruší právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znovu prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

13. Pred vecným prejednaním dovolania dovolací súd najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

14. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

15. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b/ nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v

prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý zároveň znamená aj porušenie procesných práv, garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry NS SR k ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore.

17. V odseku 13 nálezu sp. zn. III. ÚS 339/2021 z 12. novembra 2021 ústavný súd vyslovil názor, že najvyšší súd v zhode s rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu dospel k záveru, že poučenie o možnosti rozhodnutia rozsudkom pre zmeškanie môže byť obsiahnuté aj v inom úkone súdu ako v predvolaní na pojednávanie. Ústavný súd konštatoval, že takýto právny záver však v Civilnom sporovom poriadku nemá žiadnu oporu. V odseku 16 nálezu konštatoval, že procesný postup okresného súdu viedol k tomu, že sa okresný súd nevysporiadal s vecnými námietkami sťažovateľky (žalovaného) a tak jej znemožnil procesné právo podať odvolanie, ktorým sťažovateľka mohla namietat', či už skutkovú alebo právnu nesprávnosť rozsudku okresného súdu. Keďže sťažovateľke bolo nedôvodne znemožnené vecné prejednanie jej sporu, došlo podľa § 420 písm. f/ CSP v rovine podzákonného práva rozhodnutiami okresného a krajského súdu k nesprávnomu procesnému postupu, ktorým sťažovateľke bolo znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd ďalej konštatoval, že k náprave týchto pochybení nedošlo, hoci malo dôjsť v rozhodnutí najvyššieho súdu.

18. Vychádzajúc z uvedeného a ustanovenia § 134 ods. 1 zák. č. 314/2018 Z. z. dovolací súd dospel k záveru, že postupom súdov došlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorá zakladá porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces, pričom v podrobnostiach, vzhľadom na zásadu hospodárnosti, dovolací súd poukazuje na odôvodnenie nálezu ústavného súdu. Dovolací súd preto rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie podľa § 449 ods. 1 a 2 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie podľa § 450 CSP na ďalšie konanie, v ktorom sa vysporiada s vytknutou vadou, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

19. Podľa § 63 ods. 1 CSP ak strana zomrie počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončí, súd posúdi podľa povahy sporu, či má konanie zastaviť, alebo či v ňom môže pokračovať.

20. Podľa § 63 ods. 2 CSP v konaní súd pokračuje najmä vtedy, ak ide o majetkový spor. Súd rozhodne, že v konaní pokračuje s dedičmi strany, prípadne s tými, na ktorých podľa výsledku dedičského konania prešlo právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, a to len, čo sa skončí konanie o dedičstve.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu spisu zistil, že pôvodný žalobca v priebehu konania dňa 22. októbra 2020 zomrel. Z uznesenia Okresného súdu Nitra č. k. 25D/312/2020-241, Dnot 181/2020 z 15. novembra 2021 najvyšší súd zistil, že súd schválil dohodu dedičov o vyporiadaní dedičstva, podľa ktorej, okrem iného, podnik (ako súbor hmotných, ako aj osobných a nehmotných zložiek podnikania) v rámci podnikateľskej činnosti prevádzkovej podnikateľom - poručiteľom pod obchodným menom Viliam Turan TURANCAR, IČO: 22 679 057, s miestom podnikania Nitra, Bratislavská 29/466, (pôvodný žalobca), ku ktorému patria veci, práva a iné majetkové hodnoty, ktoré poručiteľ ako podnikateľ vlastnil a ktoré slúžili na prevádzkovanie podniku alebo vzhľadom na svoju povahu mali tomuto účelu slúžiť nadobudli každý v 1/3 Ing. S. H., nar. XX. Z. XXXX, s trvalým pobytom D. - R., W. XXXX/XX, Mgr. O. H., rod. H., nar. XX. M. XXXX, s trvalým pobytom D. - Y., O. XXX/XX a Mgr. U. V., rod. H., nar. XX. M. XXXX, s trvalým pobytom D., Z. Y. XXXX/XX.

22. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd v zmysle § 63 ods. 2 CSP rozhodol tak, že v konaní

pokračuje s dedičmi zomrelého žalobcu.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.